

ПЕЕНЕ В ХОР

С капризите на модата – и в дрехите, и в политиката - се свиква трудно. Но се свиква.

В 1947 година аз бях малък, но прогресивен и политически правилно ориентиран. Учителят ми по пеене забеляза това и ме записа в хора на прогимназията. Тогава Сталин бе *“вождът и учителят на цялото прогресивно човечество”*, Тито беше *“нашият брат и приятел”*, Димитров беше *“вождът и учителят на нашия народ”* и аз като всеки втори тенор заедно с целия хор се скъсвах да пея пред всяко събрание песента *“Сталин-Тито-Димитров”*.

Точно бяхме научили песента и я пеехме като по вода, без да гледаме диригента, политическата мода се смени. Вождът и учителят на цялото прогресивно човечество каза, че Тито не е никакъв брат и приятел, ами фашист, убиец и предател. Ние бяхме доста съкрушени, защото точно пеехме песента като по вода. Учителят ни по пеене също се смути от това ново положение, но понеже събрания имаше всеки ден и нямаше време да се разучава нова песен, дето да се пее по събрания, реши, че можем да пеем и старата песен, но вторите тенори трябва да правят пауза и да пеят ... *“Сталин – два празни такта – Димитров...”*, *“Сталин – дупка – Димитров...”*. А щом станеше дума за Тито, всички казвахме *“този фашист, убиец и предател...”*

Точно се научихме да пеем правилно двата празни такта, и вождът и учителят на цялото прогресивно човечество Сталин умря. Събраха ни да плачем колективно в двора на училището, много беше тъжно. Точно мъката ни бе почнала да утихва, в Москва дойде на власт Хрушчов и каза, че вождът и учителят на цялото прогресивно човечество бил диктатор, убиец и кръволок, че напразно толкова сме тъгували и дори трябвало да се радваме. Ние ужасно се ядосахме, че напразно сме подсмърчали, строени в двора на училището, когато умря Сталин, а учителите ни проверяваха по редиците дали всеки плаче достатъчно. В яда си счупихме на парченца статуята на Сталин, която стоеше пред училището. Само че не знаехме какво да правим с песента.

Точно когато не знаехме и ни казаха, че Тито вече не е фашист, убиец и предател, ами е пак наш приятел и истински ленинец. Това спаси положението, продължихме да пеем песента като изхвърлихме Сталин и тя доби вида *“Дупка – Тито – Димитров”*, *“Два празни такта – Тито - Димитров”*

Точно свикнахме да пеем безгрешно двата празни такта, дойде нареждане, че за Тито въобще не бива да се пише и пее, защото още нищо не се знае. Песента стана *“Дупка-дупка-Димитров”* и беше свалена от репертоара.

След това се установи, че Хрушчов е авантюрист и пълен с грешки, а Сталин не е чак такъв мръсник и кръволок, а трябва да се балансира.

Сега балансираме.

Пък аз, слава Богу, пораснах и вече не пея в хора.

Димитър Инкьов